

לא שפכו את הכסף צ'יקצ'אק, אחרי בדיקות שטחיות של כמה ימים (או שבועות), אלא עמלו חודשים רבים, ורק אחרי שנוכחו לדעת כי ביטורו של דבר יש לקרייזלר בסיס איתן והיא, למעשה, זקוקה להון חוזר כדי שתעמוד על רגליה ורק אחר שהסנאט והקונגרס נתנו את הסכמתם לכך, ניתנו הכספים הממשלתיים — אבל גם אז רק כהלוואות נושאות ריבית מיסד חרית ובתוספת חבילת מניות בריאה.

וכאשר השתקמה קרייזלר ועמדה על רגליה, תוך שנתיים-שלוש, היא לא רק החזירה את ההלוואות קודם זמנן אלא גם הגישה לממשלת ארצות-הברית זמנה יפה מאוד. כי כאשר קרייזלר לר שוב עמדה על רגליה, עלו מניותיה בבורסה וממשלת ארצות-הברית מכרה את המניות שהיו בדידה כרווח של כמה עשרות מיליוני דולארים. שלמה רובין, חיפה

(המשך מעמוד 3)

אחר. מיצרכים שכבר כמעט אין משתמשים בהם. כמו שמוךחזיר למריחה על הלחם, ומצד שני מיצרכים זולים במיוחד, המנמיכים. כמובן, את רמת-ההתייקרות הכללית. בתור סיגוריות. למשל. מופיעה הסיגוריה נציונאלה, שהיא גם קטנת-מימדים, גם כמעט אייפאשר להשיג אותה בחנות או בקיוסק, וכאשר משיגים אותה היא עולה בערך שליש ממחיר של חפיסת-סיגוריות מימד צעת.

כל זה פתח לי את המחשבה שגם האינרנס בארץ יכול לסלף את המציאות, ודווקא בכיוון השני, ולחמם את האינפלציה.

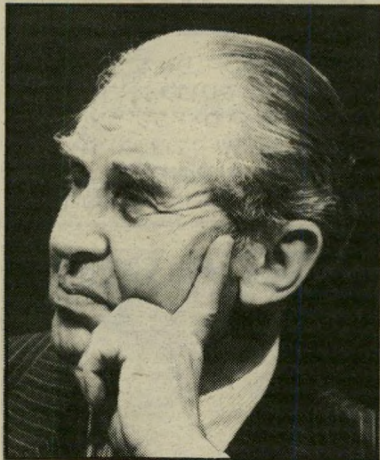
ראובן אטיאס, פירנצה איטליה

המגע הטמיר

שני הקוראים, היושבים בגרמניה, נעזרים במדעי האנתרופולוגיה והפיזיולוגיה כדי להבין את דברי נשיא-המדינה בירושלים.

נשיא המדינה, חיים הרצוג, דיבר בנאומו, ברחבת הכותל, בעצרת יום-ירושלים על "המגע הטמיר" בין חיילי צה"ל לאבני הכותל. ביום השיחור, כ"ב 1967.

לאנתרופולוגים ידועה תופעה זו מכבר. הם יודעים לספר על טקסים של שבטים פרימיטיביים

הרצוג

אנתרופולוגיה? פיסיכולוגיה?

טיוויים באפריקה, שבהם יוצרים המשתתפים "מגע טמיר" עם עצמים שונים. בשבטים מסויימים מקויימים מגעים מסוג זה עם האדמה עצמה.

התופעה ידועה גם לחוקרי-הנפש. אצלם התרפקה ידועה כפטישיזם.

חבל שהנשיא לא ציין בנאומו, אם חיילי צה"ל קיימו את המגע הטמיר עם אבני הכותל כשכלי-יזם בידם, או לא.

יוסי בן-עקיבא, ירון מטרס, טיבינגן, גרמניה

גימטריה כה גימטריה שם

המיספרים מסתדרים בכל זאת. ה"טבע זה אכן, אלהים (העולם הזה 29.5 ואילך) ויש גם פיתרון לרצח ארלוזורוב.

מרטין בובר (בספרו גוג ומגוג) שם כפי רבי יעקב יצחק מפשיסחה (1766-1817), הידוע ככינויו היהודי, את הרברים הבאים:

"ומי הוא זה שהכיר את גדולת הטבע, הרי הטבע בגימטריה — אלהים (ככתבו במיקרא)".

יעקב בהט, חיפה

מה יש לגימטריה לומר לפרשת רצח ארלוזורוב? מי רצח את חיים ארלוזורוב? 1269 לאלוהים פתרונות = 1269

שמואל בריקמא, תל-אביב

תקדים "קרייזלר"

הלוואי עלינו

לא נראה לקורא רובין להשוות את העזרה שהושיטה ממשלת ארצות-הברית לחברת-המכוניות קרייזלר, עת עמדה לפני פשיטת-רגל, לעזרה שמבקשים להושיט לאתא (העולם הזה 5.6)

הלוואי עלינו מה שקרה בין ממשלת ארצות-הברית לחברת-המכוניות קרייזלר. קודם כל שם

העולם הזה: שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: רוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ עורך כתיבה: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפירי, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתה שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המזל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הרפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: "גד" בע"מ, תל-אביב

קיא י"י.

לצערי החליטו לבטוף להיפרד איש מרעהו, והלכו איש-איש לדרך. לדעתם, אך לא לדעת, מיצתה הרביעיה את עצמה. לפני כן פירסמו את הספר הנ"ל.

כסיפרם פירסמו פארודיה על העולם הזה. (אגב, לא היתה זאת הפארודיה הראשונה. כאשר היה הרבעים "גנדי") ואבי ראש אג"ם, נהג מדי שנה לפרסם ערב פורים גליון של האגם הזה, שהיה כולו פארודיה של העולם הזה. על שער גליון-הפארודיה, העולם הזה הופיעו תמונות של זאב וז'בוטינסקי והכותרת: "ארלוזורוב חי ונמצא בארצות-הברית".

בינתיים מטפח העולם הזה מרדור הומוריסטי חדש. העולם הבא (ראה עמוד 46) ואני מקווה שיצליח כמו קודמו. אף שהוא שונה ממנו לגמרי.

להתראות בשנת 2037

יתכן כי השינאה היא אחת המחמאות הכנות ביותר שאפשר לתת לעיתון. שהרי אין טעם לשנוא את מי שאינו קיים, אינו חשוכ, או אינו משפיע.

לפי אמת-מידה זו, העולם הזה קיים, חשוב ומשפיע מאוד. כי גם עתה הוא מעורר בחוגים מסויימים שינאה לוחטת. כמו כימים הראשונים של מערכת זו לפני 35 שנים. מאז ומעולם עורר שבועון זה אהבה ושינאה בלהט רומה.

לעיתים אני נדהם למראה עוצמת-השינאה שהעולם הזה מעורר, אם לרוץ על פי המאמרים המתפרסמים עליו לאחרונה כעיתונים ובחיני מונים שונים.

אחד הביטויים לכך הוא מסע-חלישות מאורגן מצד חוגים מסויימים. המפיצים כי העולם הזה עומד להתמוטט, כי ימינו ספורים, וכיוצא באלה בדותות.

האמת היא שהעולם הזה הוא, אולי, העיתון היחיד בארץ שאינו מפסיד כיום כסף. יש לכך סיבה פשוטה: אין אנתנו מפונקים. מכיוון שמעולם לא יכולנו לינוק כסף ממימלגה, מוסד, חברת-ענק או אילירחון, וגם לא עסקנו בכינוס מן הצד, למדנו לחיות במיסגרת האמצעים שלנו. לפני שנה, כאשר הורע מצב העיתונות בארץ, עשינו מה שאינו ממשלת-ישראל מסוגלת לעשות: צימצמנו את הוצאותינו, כדי להתאימן להכנסות. התקציב שלנו מאוזן, ואין לנו חובות. אילו היו עיתונים אחרים נוהגים כך, כוודאי היה מצב העיתונות בארץ טוב יותר, ולא היתה נשקפת סכנה לעצם קיום העיתונות — כפי שהכריזה השבוע אגודת המו"לים של העיתונות היומית, שזעקה חמס. עיתונים המנהלים את עסקיהם ככובנות שהצניח, מתוך תיקווה ש'איזשהו בארון ישלם את החשבון, צריכים לבוא בטענות קודם כל אל עצמם.

אשר לשבועון זה — בעוד שנתיים יחגוג העולם הזה את יובל ה-50 שלו, והוא מומין את קוראיו הצעירים לחגוג עימו את יובל ה-100 בשנת 2037.

ד.א. אטיאס

זה קורה כמישפחות הטובות ביותר. בעיקר אצל הומוריסטים וקאריקטוריסטים. אדם רואה כריחה מוצלחת ונהנה ממנה. היא הופכת לחלק מעולמו הרוחני. כעבור זמן עולה אותה הכדיחה במוחו, הרגל מאורע אקטואלי כלשהו. אלא שהפעם נרמה לו שוהו רעיון מקורי שלו. הויכוח שלו נגד בו, ומעלים ממנו את המקור.

זה קרה השבוע למישו מאנשי דבר אחר, המרדור הומוריסטי של דבר. ועדת-החקירה פירסמה את הדו"ח שלה על רצח ארלוזורוב. המסקנה העיקרית שלה היתה שאיש מן החשודים של אז אינו אשם. למחרת פורסמה במרדור דבר אחר כותרת גדולה:

שער "העולם הזה" איפה ארלוזורוב, איפה?

"ארלוזורוב חי" — וגר בארגנטנה" ואכן, אם איש לא הרג את ארלוזורוב, כוודאי לא מת. זה היה כליכך מצחיק עד שתחנת גלי צה"ל שידרה את הכותרת, למחרת בבוקר, למאויניה, וזה באמת מצחיק, ורק חבל שזה לא כליכך מקורי, וזה מקור הברדיחה.

לפני עשר שנים פירסם הצוות ההומוריסטי של העולם הזה, זו הארץ, ספר בשם זו ארץ זו, שבו כינס את מיטב יצירותיו.

בין כל העיתונאים, העורכים, הכתבים, הצלמיים, הקאריקטוריסטים וההומוריסטים שעלו לגדולה מעל עמודי העולם הזה — הם כיום השיכבה המובילה ברוב כלי-התיקשות — שמור לאנשי זו הארץ מקום מיוחד. הזמנתי אותם ב-1973, כאשר כתבו מרדור בעיתון סטודנטים. מעל עמודי העולם הזה הם יצרו יצירה מקורית, שלא היתה רומה לה. "ארבעת המוסקטירים", כפי שנהגנו לקרוא להם — כיכאל, חנוך מרמרי, קובי ניב ואפרים סידון — הגיעו בשבועון זה לפיסגה של הומור ישראלי אותנטי. הם גם תרמו תרומה מכרעת לתוכנית ניקוי ראש בטלוויזיה.

נאוות בכל

הקורא סייג סבור כי אם מותר לקוראים יוצאי תימן לכתוב להעולם הזה ולהשתבח בייחודים, ואם מותר לקוראים בני הגליל לנהוג כך גם כן (העולם הזה 22.5 ואילך). וודאי מותר לו, יוצא בכל, לספר בשבח עדתו.

כולם חושבים שאנחנו, יוצאי בכל, הבאנו ארצה רק את משה לוי, הרמטכ"ל, את אורי עמית, ראש העיריה העיראקי הראשון בארץ ואת הקבאב והשישליק על הגריל בפארק הירקון. אבל האמת היא שזה אפס קצהו ואחרי שבגליונות האחרונים התחילו קוראים יוצאי תימן, מצד אחד, ויוצאי הגליל, מן הצד השני, לטפוח לעצמם על שכמיהם, גם לי יש מה לומר. תתפלאו לשמוע, אבל עוד לפני כמעט 4000 שנה, היו אבות-אבותינו אשפיימיטבח אניני-טעם. היו להם 300 סוגי לחם, מקמחם שונים, בתיבולים שונים, עם מילויים שונים, בצורות שונות (מצורת לב עד צורת שרי-אשה). היו להם 100 מיני מרקים: היו להם 25 מתכונים בשר (בין השאר כבשים ועיזים, יעלים ויונים) 18 סוגי גבינה.

מאיפה אני יודע את כל זה? מהגליון האחרון של ירחון ארכיאולוגי אמריקאי, בו מספר חוקר מאוניברסיטת ייל האמריקאית על מה שפיענח מלוחות-האבן העתיקים, עליהם היו חרותים, כאכדיה, ובכתב-הידתו, כל התפריטים הנ"ל. אורי סייג, רמת-גן

זכות ראשונים

כתב היומון על המשמר, מבקש להסב את תשומת-הלב לעובדה, כי גם הוא שבר קשר-ההשתקה על ספ"רו של יאיר קוטלר, כוח להשחית (ה) עולם הזה 29.5).

פרסום ראשון על הספר כוח להשחית של יאיר קוטלר, היה במרדור שלי, ביום הוצאת הספר לאור, ה-29 במארס 1985.

אסי לנדאו, תל-אביב

כלייה למכירה

הקורא בכר פשט את הרגל. חובותיו מגיעים ל-12 אלף דולר. לדעתו, נותר לו מוצא אחד: למכור אחת מכליותיו.

אני, בכר מררכי, מתל-אביב, רחוב פיין 2, יליד 1951, מספר תעודת-זהות 5052209, נשוי +2, מצב בריאות תקין, ללא שום מחלות, מעוניין ורוצה למכור כלייה אחת לכל אדם חולה במחלת כל-יות, עקב פשיטת-רגל וחובות של סך 12 אלף דולר, לכל מיני נושים ובנק לאומי.

החברה שלי כעת סגורה, בפקודת ה'מישטרה. הדירה שלי נפרצה, לכן, בלי שום ברירה, אני נאלץ למכור כלייה אחת. במידת הצורך, אני נוסע לארצות-הברית בשביל למכור כלייה אחת ולש"לם את כל החובות שלי.